

BØLGERNE VUGGER

Jeg har altid holdt af i en måneklar nat at ligge i en båd ude på en eller anden af vore dejlige indsøer. Jeg trækker da sejlene ind, årerne op, tager roret af, lægger mig så lang jeg er og skuer op i himlens hvælving. Når bølgerne vugger båden ved deres bryst, når skyerne driver stærkt for vinden, så månen et øjeblik forsvinder og atter viser sig, så finder jeg ro i denne uro. Bølgernes bevægelse dysser mig, deres larmen mod båden er en ensformig vuggesang, skyernes hastige flugt, afvekslingen i lys og skygge beruser mig, så jeg drømmer vågen.

Således lægger jeg mig nu også hen, tager sejlene ind, roret af, længsel og utålmodig forventning tumler mig i deres arme. Længsel og forventning bliver stillere og stillere, saligere og saligere. De pusler mig som et barn, over mig hvælver håbets himmel sig, hendes billede svæver mig forbi som månens, ubestemt, snart blændende mig med sit lys, snart med sin skygge. Hvor megen nydelse i således at skvulpe på et bevæget vand – hvor megen nydelse i at bevæges i sig selv.

Fra Enten-Eller

MENINGSLØSHED

Min betragtning af livet er aldeles meningsløs. Jeg antager, at en ond ånd har sat et par briller på min næse, hvis ene glas forstørrer efter en uhyre målestok, hvis andet glas formindsker efter samme målestok.

Fra Enten-Eller

HVAD UDRETTET DE – DE TRAVLE MENNESKER?

Af alle latterlige ting forekommer det mig at være det allerlatterligste at have travlt i verden, at være en mand, der er rask til sin mad og rask til sin gerning. Når jeg derfor ser en flue i det afgørende øjeblik sætte sig på en sådan forretningsmands næse, eller han bliver overstænket af en vogn, der i endnu større hast kører ham forbi, eller Knippelsbro går op, eller der falder en tagsten ned og slår ham ihjel, da ler jeg af hjertens grund.

Og hvem kunne vel undlade sig for at le? Hvad udretter de vel, disse travle hastværkere? Går det dem ikke som det gik hin kone, der i befippelse over, at der var ild i huset, reddede ildtangen? Hvad mere redder de vel ud af livets store ildebrand?

Fra Enten-Eller

AT FÅ LIDENSKABEN FREM

Jeg har oftere tænkt over, hvorledes man kunne bringe et menneske i lidenskab. Så har jeg tænkt, at hvis jeg kunne få ham sat op på en hest og denne derpå gjort bange, og bragt i den vildeste galop eller endnu bedre for rigtig at få lidenskab frem, hvis jeg kunne få en mand, der så hurtigt som muligt ville hen til et sted (og altså allerede var noget i lidenskab) sat op på en hest, som næppe kunne gå. Og dog er det "at eksistere" således, når man skal være sig det bevidst. Eller dersom en køresvend ellers ikke kunne komme i lidenskab, når man spændte ham en pegasus og en krikke sammen for en vogn og sagde: "Kør nu" – så tænker jeg, det lykkedes.

Og således er det at eksistere, når man skal være sig det bevidst. Evigheden er som hin bevingede ganger uendelig hurtig, timeligheden er et udgangssøg, en krikke, og den eksisterende er køresvenden, når nemlig det at eksistere ikke skal være sådan, hvad man kalder at eksistere, thi så er den eksisterende ingen køresvend, men en fuld bonde, der ligger i vognen og sover og lader hestene skøtte sig selv. Det forstår sig, også han kører, også han er kusk, og således er der måske mange, der – også eksisterer.

Fra Afsluttende uvidenskabelig efterskrift